

NEGENDE HOOFDSTUK.

JOHN SPELDEMANS EN DE REPORTER.

De overste der geheime politie en John Speldemans waren naar Purmerghem geweest, hadden verscheidene uren in den omtrek gewandeld, tal van lieden onder-vraagd en waren niet op het gedacht gekomen het verlaten kasteeltje een blik te gunnen, en den ouden hovenier toe te spreken.

Ze waren langs de dreef van het slot gegaan, en hadden op een twintigtal meter afstand van een met gewassen bedekte kloof geruimen tijd in 't mastbosch ver-toefd, zonder te gissen dat Bertrand daar eene oude flesch Bourgogne ledigde op de gezondheid van Deraef, en Robert met zijne gade eene partij schaak speelde.

Wanneer ze 's avonds terug in het kabinet kwamen van den overste der veiligheid, sprak deze tot John Speldemans:

— Ik geloof dat uw huwelijk met de geredde gravins-

dochter vandaag geen stap vooruit heeft gedaan.

— Gelieve in aanmerking te nemen, antwoordde John Speldemans droog, dat een huwelijk, hetwelk stappen vooruit doet, een raar ding moet wezen, en dat ik niet wist dat gij, alom bekend als de behendigste der dievenvangers, zoo spoedig den moed in de schoenen liet zinken.

— Gij niet?

— O, neen. Ik heb den koetsier te Purmerghem gezien en ik zal er hem weervinden. Lafontaine zaliger heeft het gezegd: «Patience et longueur de temps...»

— Lafontaine is nooit overste der geheime politie geweest, en hij heeft Bertrand nooit gekend als vagebond.

— Ik ben in zijn geval, wat me niet beletten zal u te toonen, dat schrijvers beter dieven weten te vangen dan politiemannen het doen kunnen! Als ik er meer van weet, ziet ge mij terug.

— Opperbest.

Op dit oogenblik verscheen er een agent in het kabinet.

— Heer overste, de heer Wapers verlangt u te spreken.

Deraef keek boos op. Hij drukte zenuwachtig met den duim en den wijsvinger der rechterhand zijnen pince-nez op den neus en zei kort, korzelig:

— Aanstonds!

Ten tijde van ons verhaal verscheen er te Antwerpen een nieuwsblad, onder den titel van «Scheldenieuws», en dat blad bezat een reporter, die zijn Amerikaansche collega's waard was.

De nog jonge kerel wist binnen te geraken, waar andere dagbladschrijvers aan de deur moesten blijven, en nieuws op te visschen, waar zijne confraters vruchteloos naar hengelden.

Dagelijks, sinds Robert en Bertrand zich te Antwerpen hadden laten kennen, bracht hij 's morgens en 's avonds den overste der geheime politie een bezoek en soms ook des middags, om te weten hoever de zaak der beruchte bandieten gevorderd was.

Reeds meermalen had Deraef geweigerd, den lastigen bezoeker te ontvangen, maar steeds was deze, onder 't een of ander voorwendsel, tot bij hem doorgedrongen. Ge-

lukte het Deraef den reporter buiten zijn bureel te houden, dan vond hij hem in het koffiehuis of ten zijnent op hem wachtend, en moest hij inlichtingen verstrekken.

— Weeral die lastige kerel, zei Deraef.

— De reporter van het «Scheldenieuws»? vroeg Speldemans.

— Zooals ge zegt.

— Een deugniet!

— Hoedat?

— Hij heeft mijn roman «De Zonde der Tijden» afgetakeld, dat er niets meer van recht is gebleven.

— Zoo?

Deraef dacht een oogenblik na.

— Wilt gij hem ontvangen?

— Ik?

— Zeg hem, dat ge mijn secretaris zijt.

— En dan?

— Maakt ge hem wijs dat Robert en Bertrand te Rotterdam zijn aangehouden. Hij zet dat in zijn blad en ik weet van niets. Ik ga nu bij den hoofdcommissaris en keer straks weder.

— Aangenomen.

Deraef drukte op den schelknop.

— Laat den heer Wapers hier komen.

En tot Speldemans:

— Tot straks!

Deraef verdween langs een zijdeur, op het oogenblik dat de heer Wapers binnentrad.

De reporter was een jonge man van omstreeks dertig jaar, met een engelenkopje, waarin een paar vinnige oogen zaten. Dat hoofd stak hoog in de lucht, als wilde het wegvliegen van het lichaam, dat in een kaal jasje en een dito broekje zat.

Wapers streek met de vingers der linkerhand door zijn zwarten toepet, keek rond zich, en vroeg, de «r» latende rollen, zoodat men in den waan verkeerde een ratel te hooren:

— De commissaris niet hier?

Hij wierp zijn rond vilten hoedje op de tafel en liet zich op een stoel vallen.

Speldemans keek hem even aan en antwoordde koel:

— Niet hier!

Wapers krabde even aan zijn reukorgaan en vroeg dan:

— Zal hij lang wegblijven?

— Lang.

— Hoe lang wel?

— Zeer lang.

En Speldemans bladerde in een boek dat vóór hem op de tafel lag.

— Ge weet wie ik ben?

— Zeker... Een reporter van het «Scheldenieuws»...

En weet ge wie ik ben?

— Neen...

— De nieuwe secretaris van mijnheer Deraef.

— Ha zoo!... Dan kom ik bij u wellicht terecht... Ik kom voor de zaak van Robert en Bertrand... Geen nieuws? Speldemans keek Wapers een oogenblik doordringend aan.

— De patroon heeft mij geen toelating gegeven u iets te zeggen.

— Hij deelt mij alles mede...

— Is dat waar?

— Op mijn eerewoord... Hij heeft veel aan mij te danken. Ik heb veel invloed... Is er nieuws?... Wij moeten ter pers gaan.

— Allerbelangrijkst nieuws.

— Wat zegt ge?

Wapers haalde een notaboekje uit den zak.

— Bertrand is aangehouden.

— Hé?... Hoe?... Aangehouden?...

— Wegens moord!

— Niet mogelijk! De twee vagebonden bedreven nooit een moord!

— Als gij het beter weet...

— Ga voort, in 's hemelsnaam!... En hoe is dat gebeurd?

— Het dievenpaar lichtte de dochter van gravin van Grobbendonck op.

— Dat weet ik.

— En waarschijnlijk diende het meisje hun weldra tot last...

— Dat is aan te nemen.

— Als ge mij blijft onderbreken, weet ge te middernacht nog niets.

— Ik luister en schrijf.

— Het lijk der jonge gravin werd ontdekt in een donkere steeg, genaaid in eenen zak. Het hoofd was van den romp gescheiden, en armen en beenen waren, met eene groote behendigheid in de snijkunst, van het lichaam verwijderd.

— Brrr!...

— Dat is nog niet alles. Bij nader onderzoek bleek, dat het hart in de borstkas ontbrak en de hersenen uit de hersenpan waren gehaald. Wat de moordenaars daarmee van plan zijn, kan niemand gissen.

— Is het bewezen dat Robert en Bertrand het lijk aldus verminkt hebben?

— Wis en zeker!

— Hebben zij bekentenissen afgelegd?

— Zoover zijn we nog niet, beste heer. Zoodra de zak ontdekt was, werd een onderzoek ingespannen en de politie ontving de getuigenis van twee personen, die een man hadden ontmoet, in den vroegen morgen, met een kruiwagen, waarop een zak lag. Het signalement van den man deed gissen dat het Bertrand was. De getuigen in kwestie wisten de woning aan te duiden, waar de man met den kruiwagen verbleef.

— En de vogel werd op zijn nest gesnapt?

— Zooals ge zegt. De politie viel er onverhoeds binnen en vond Bertrand bij de kachel gezeten, waarop een groote ketel stond met ziedend water. Hebt ge dat goed aangetekend?

— Ja.

— Weet ge wat er in dien ketel was?

— Neen.

— Raad eens.

— Dat is moeilijk te raden. Ik brand van verlangen om het te weten.

— Het hart en de hersenen van de vermoorde jonge gravin.

— Wat mag dat beduiden?

— Ge wilt zeggen: Wat ging Bertrand uitrichten met

dat zonderling afkooksel?

— Inderdaad.

— Hij heeft het bekend. Bertrand gelooft aan de tooverkunst, en hij houdt zich veel met de zwarte kunst onledig. Bij dat hart en die hersenen was in het water de poot van een mol gevoegd. Wanneer dit samen gekookt had tot middernacht, moest er op den twaalfden slag een zakdoek worden in gedoopt, en wie dien zakdoek daarna op zich droeg, zou tegen alle gevaren en onheilen beschut zijn.

— Hoe is het mogelijk dat een verstandige kerel als Bertrand aan zoiets kan gelooven?

— Ja, de grootste geesten zijn voor de grootste zwakheden vatbaar.

— En Robert?

— Is nergens te vinden! Bertrand beweert dat Robert de gravin heeft vermoord, en dan zelfmoord heeft gepleegd.

— Dat moet een vertelsel zijn.

— Dat denken wij ook.

— Zeg mij nu eens waar die moord gepleegd werd, en waar men het lijk ontdekt heeft? Te Antwerpen?

— Neen.

— Waar is het dan gebeurd?

— Het is niet gebeurd.

Wapers keek verbaasd den nieuwen secretaris der geheime politie aan.

— Hoe... niet gebeurd?

— Neen.

— Ik begrijp u niet.

— Ik spreek toch verstaanbaar Vlaamsch: ik zeg u dat dit alles niet gebeurd is.

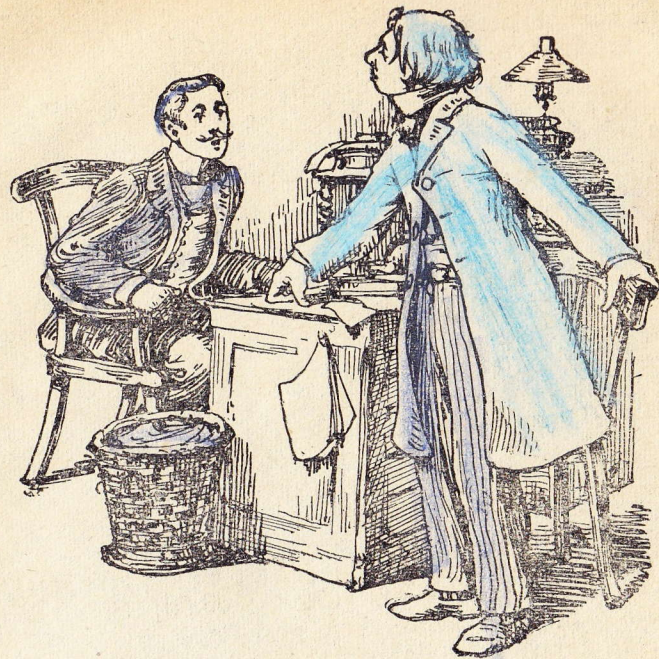
— Ja, maar...

— Ik heb dat alles zelf uitgevonden.

— Hoe?... Uitgevonden!

De secretaris stond op.

— Ik ben John Speldemans, de schrijver van «De Zonde der Tijden». Gij hebt in uw blad geschreven, dat mijn boek volledig gemis aan vindingrijkheid liet blijken... Ik heb u nu bewezen, dat ik geen vinding te kort heb. Goeden avond.

De secretaris stond op. (Blz. 86)

En Speldemans verliet het kabinet.

Wapers zat als op zijn stoel genageld en kon geen woord zeggen.

— De commissaris beveelt u dien heer buiten te walsen, zei Speldemans tot de twee agenten in het bureel en trad buiten.

Op dit oogenblik verscheen Wapers in de deuropening van het kabinet.

— Houdt dien kerel! kreet hij. Hij is gek! Houdt hem!

De agenten traden op Wapers toe.

— Ge zijt verzocht het bureel te verlaten.

— Houdt dien deugniet! hilde de reporter.

— Buiten, zei een der agenten.

Samen namen ze Wapers bij de armen en drongen

hem naar de straatdeur.

De reporter verweerde zich dapper.

— Handen van mijn lijf! kreet hij.

Hij wrong zijn armen los, die echter weer vastgegrepen werden.

— Ik zal eene klacht indienen bij den burgemeester! huilde hij.

— Wij kennen alleen onze bevelen. Verlaat kalm het bureel.

— Wie heeft u dat bevolen?

— De commissaris.

— Ge liegt!...

— Buiten er mede!

Wapers werd opnieuw naar de straatdeur gedrongen.

— Dat zult ge duur betalen!

— Ge hebt gelijk in uwe woorden, vriend, maar buiten moet ge, zooals ze op mijn dorp zeggen.

— Ik zal u doen afzetten!

— Ook goed.

Met een flinken duw in den rug werd Wapers, ondanks zijn tegenstribbelen, buiten gesmakt.

De deur werd achter hem gesloten.

Aan de overzijde der straat klonk een spotlach.

Het was de romanschrijver, die van zijn wraak genoot.

— Ha, ik ben niet vindingrijk, mompelde hij. Dat zou Wapers toch niet gevonden hebben!

En hij lachte weer, dat het over de straat klonk.

AUCTOR

De laatste lotgevallen van Robert en Bertrand

Pentteekeningen van EMIEL WALRAVENS

Omslag van STAN VAN OFFEL

L. OPDEBEEK — Uitgever — ANTWERPEN